jalgu al ei olnud; waid sarwed ja inimese jalad oli wahisoldati kartus luulemise wäe abiga elaja külge lisanud. Mehed läksid hobuse ligemalle ja tahtsid teda kinni püüda. Ühekorraga hakas kimmel tagasnema; ei jäänud temast suuremat järele, kui üks paljas warjukuju müüri külge. Kui asja lugu sügawamalt hakati läbi katsuma, siis leiti wiimaks, kust hobuse warjukuju seinamüüri külge oli sündinud. Teise pool hoowi, otsekohe müüri seinaga wastastiku seisis üks magadis kambri aken; senna akna ruutu külge oli üks hobuse kuju maalitud. Kui nüüd kogemata toas põlewa küünla walgus nõnda hobuse kuju peale langes, et wari müüri kohta puutus, siis tõusis kimmel hoowi peal nähtawaks. Se asi sündis üksnes siis, kui küünla kõrgus nõnda juhtus, et tulewalgus maalitut kuju keskpaika kukus. Kui küünal teise kohta pandi ehk ärakustutati, siis kadus ka hobune hoowi pealt.

Saksa rahwal on mõnikord laternid maalitud klaasidega, mis nõnda tehtud, et kui küünal laternis põleb, tulewalgus klaasi peale maalitud kujud, eemale seina peale wiskab.

Se õpetud mees, kes ülemal kuulutud jutu ühte saksakeele raamatusse ülespannud, lisab weel kaks tondi lugu juure, mis tema ise näinud ja mis selge tõsi peawad olema. Tema räägib nõnda:

„Mul oli poisikese põlwes kaks weikest trummi; nende peal paristasin mängides enamist hommikust

õhtuni, kunni isa käest käsku sain, trummid toalaka wia, kust neid iljemine mõnel arukorral mängiks tohtisin wõta. Need trummid hakasid ühel pääwal pärast lõunat iseenesest lakas parisema, ja paukusiwad nii korra pärast teine teise järgil, kui lööks kedagi kepikestega nende peale. Aga lakas ei wõinud inimese looma olla, sest uks oli lukus. Mina läksin tasailukeste treppi mööda üllesse, luurisin salamahti ukse wahelt ja nägin et trummid omal paigal seisid, ja ei kedagi nende ligimail nähtawal olnud. Siiski kuulus trummimise parin ühtepuhku pumps, pumps! minu kõrwa. Südant wõtes läksin ma rutust ligemalle; seal leidsin siis silmapilgul trummali, kes minu trummid oleks hukanud, kui ma temale mängimest ei oleks keelanud. Wihma oli sadanud, ja katukse ari ülewal ühes kohas wigane. Sissetsimitsenud wesi oli ühe laua peale koko walgund, mis kõrgel pennide peal seisis; sealt kukus wesi tilguti mõlemalt poolt laua sõrwa minu trummide peale ja tegi seda naljakat parinad.

Nooremehe põlwes olin ma ühe mõisniku poea juures kodu-õpetaja. Seal juhtus ühel pääwal mitu inimest kuulma, kui mina oma koolilapsele seletasin, et tontide, kodukäijate ja muu wiirastuste kartus üsna tühine on. Õpetusele lisasin mõne sõnasa jutu kõrwa, kust igamees wõis näha, kuida inimene ika iseennast petab, kui tema niisugust asja usub. Üks neist jutu kuuljatest pahandas meelt minu usk-